

Giedrius Alkauskas

BALDRO NAMAI

Mirčiau, jei nebesapnuočiau
Kas man uždrausta išrėkti,
Vietoj nesančio sparnuočio
Niekur esančią pamėklę
Šuo tamsoj aplojęs bėga,
Ir namams gražina rimtį,
Tik rimty nerimsta sėkla:
Susapnuoti – reiškia, gimti.

Naujas sapnas – senas būstas,
Jokio kito neturėjau,
Tręštum, kauptum, lietu pūstum –
Tespnuoja gimtą sėją
Brandėje kas suspurdėjo,
Pirmąsyk kas vėl gyvena,
Kas bejėgis, nors tverėjas,
Būstas naujas – sapnas senas.

Sapnas nepripildo nieko,
Kaip balsai nepildo guoto,
O jei kas skraidyt palieka –
Giesmėmis inauguruotas
Tik augūras nesparnuotas,
Juk namams nereikia tilto,
Kai namai – tik tuščias luotas:
Sapnas – tai, kas išsipildo.

Sapnas vėl, jų nešulynas
Kai sunkėja – palengvėja,
Taip bevaisės skliauto plynės
Kalasi daigais per žlėją,
Aklinoj šviesoj lindėję
Į prasmės sudalo plotą,
Vaizdas ryškina idėją:
Jei nepanešta – sapnuota.

Upė, jūra – sapnas mano,
O gėla kaip upė trykšta,
Ką gyvenimas nugano,
Tas išganomas per krikštą,
Srūva negandos į ryžtą,
Pranašystės – į augūrą,
Upė į namus sugrįžta,
Sapas man – kaip upei jūra.

Nesapnuosiu, kai numirsiu,
Merksis Āsgardo spingsulė,
Pervers amalas, o dirsės
Dengs tirštai šilelio kūlį,
Ir kai kaulai bus sudūlę
Po balčiausiu Žemės Uosiu,
Atkukuos mane gegulė:
„Mirsi, kai nebesapnuosi“.